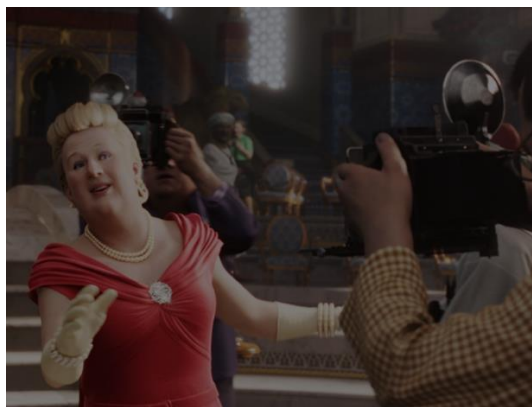

El renéixer de la Castafiore

Les òperes de “Tintín” pugen a escena en un concert inspirat en els seus còmics.

Quan Tintín va conèixer a Bianca Castafiore, la dama li va cantar l'Ària de les joies al seient del darrere d'un cotxe mentre creuaven el regne imaginari de Sildàvia. Els tintinòfils podran escoltar aquesta peça de *Fausto*

una mica més còmodes en un concert que reuneix les òperes esmentades per Hergé en els seus còmics, des de *Carmen* fins *La garsa lladre*, de Rossini. El recital, gratuït, tindrà lloc el diumenge 20 de novembre al Grand Palais de París amb les veus de la soprano Valentine Fernández i el baríton Laurent Arcaro. Acompanyarà l'exposició que repassa els intents d'Hergé per escapar dels seus populars personatges per dedicar-se a l'art abstracte al començament dels anys seixanta, un recorregut per les influències i les fases del procés creatiu de l'historietista belga (1907-1983) que romandrà obert fins al 15 gener 2017.

(Font: Jacinto Antón - Confidencias – El País Semanal)

“Dictionnaire Tintin”

Un nou llibre per al 12/01/2017, “le Dictionnaire Tintin”.

Fora de la voràgine de llibres sorgits arran de l'exposició del *Grand Palais* de París i del 70è aniversari de “Le Journal Tintin” ens arribarà aquest nou llibre on, de l'A d'Abdallah i Alcool (*), a la Z com Zouave, passant a través de la B de Boucherie Sanzot, la D de Don Quichotte, la M de Misogynie, S de Sexualité i de Syldavie, s'enumeren aquí llocs, personatges, temes, conceptes que fan la riquesa dels 24 àlbums.

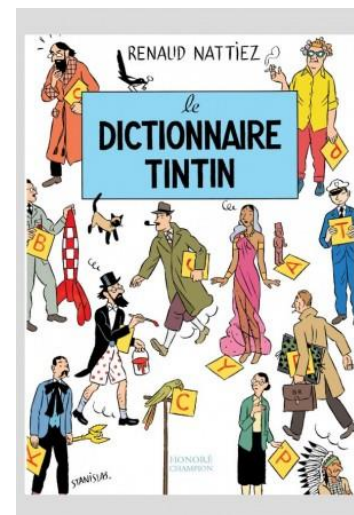
Aquest diccionari (en francès evidentment) sobre Tintín és per a tots aquells que vulguin submergir-se o fer-ho en la màgia d'un mite que segueix viu, quaranta anys després de la publicació de l'últim àlbum acabat.

L'autor, Renaud Nattiez, va conèixer Tintín abans de saber llegir. Ha publicat aquest 2016 un assaig titulat *Le Mystère Tintin, Les raisons d'un succès universel*. Antic alumne de l'ENA, Doctor en Economia, exdiplomàtic, és ara Inspector General del Ministeri d'Educació Nacional.

Format 15x21 cm, 448 pàgines i enquadernació rústica.

* totes aquestes entrades es descriuen en francès, clar.

(Font: Honoré Champion – Paris)

"Hergé i l'Art" o com l'univers de Tintín es va convertir en obra artística

Els milions de seguidors de les aventures de Tintín saben que el seu creador, el dibuixant belga Georges Remi (Hergé), va ser un gran artista del seu temps, tot i haver-se dedicat a un "art menor" com el còmic, però calia que un llibre com "Hergé y el Arte" fós càtedra sobre la matèria.

El professor i crític d'art Pierre Sterckx, que el 1965 es va convertir en amic personal i assessor d'Hergé, signa aquest acurat i crucial volum, que apareix ara a Espanya de la mà de Zephyrum edicions, coincidint amb la monumental exposició dedicada al Grand Palais de París a l'autor de Tintín en la seva faceta més artística i creativa.

A "Hergé i l'Art", profusament il·lustrat amb fotos, esbossos i vinyetes de totes les etapes del dibuixant belga, Sterckx fa un repàs pels clarobscurs de la seva biografia, l'evolució de la seva obra i dels seus personatges, i també incideix, per primera vegada, en la seva passió per l'art, en les influències de grans artistes i en el seu fugaç incursió com a pintor d'art modern.

"Que les aventures de Tintín constitueixen una obra d'art i, en conseqüència, que Hergé va ser un gran artista és una cosa que no ofereix cap dubte per a la majoria", escriu Sterckx en la introducció del volum, que detalla a més els motius que situen Georges Remi a l'Olimp artístic, com que la seva producció ha motivat centenars d'obres de sociòlegs, filòsofs o assagistes.

Sterckx, mort l'any passat poc abans de la publicació de l'edició francesa del llibre, convertit així en una mena de testament artístic, dissectiona els dibuixos, traços, enquadraments i perspectives del dibuixant belga, màxim exponent de la línia clara del còmic, i els associa a pintors i artistes de primer ordre.

D'aquesta manera, vincula els seus primers àlbums en blanc i negre a il·lustradors com Doré, Steinlen o Masereel, i els inscriu també en el conjunt de l'estètica monocromàtica del seu temps, d'acord amb el cinema de Chaplin, Eisenstein, Lang o Welles, o amb les fotografies d'André Kertész, Bill Brandt o Walker Evans.

A partir de 1942, pressionat pel seu editor, Hergé incorpora el color als seus àlbums, i si bé comença de forma prudent, "com un pintor clàssic", a "L'estel misteriós", després, ajudat pel seu amic Edgar P. Jacobs, arriba a "orquestrar el color en autèntiques simfonies".

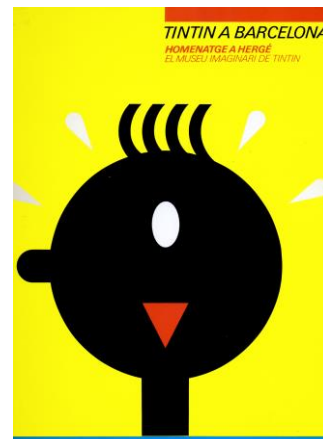
A Hergé, com a la majoria dels autors del còmic, també li agradava la pintura i, en aquest sentit, Sterckx revela que els principals artistes que va admirar van ser, cronològicament, Hans Holbein el Jove, Ingress i Joan Miró, mentre va col·leccionar obres de Jean Dewasne, Roy Lichtenstein, Serge Poliakoff, Andy Warhol, Lucio Fontana o Frank Stella, entre d'altres autors contemporanis.

De Holbein, Hergé hauria heretat "la freda honestat de l'art del dibuix", de Ingress "el nervi i la ràbia" dels seus esbossos, i de Miró, "la mirada perplexa" que introdueix en algunes de les seves vinyetes a pàgina sencera, que interrompen la narració i en què "la imatge lineal es converteix en una imatge reticular".

Hergé estimava Miró i una de les seves obres, "Interior holandès" (1928), va adornar durant anys la paret del seu despatx. De forma recíproca, la Fundació Miró va organitzar el 1984 l'exposició "Tintín a Barcelona. Homenatge a Hergé", en la qual diversos artistes i il·lustradors plasmaven la seva particular visió del famós reporter.

Més enllà de les imatges, Sterckx apunta altres elements de l'obra d'Hergé que entronquen amb la concepció d'art en majúscules, com el seu talent en l'estructura narrativa dels seus àlbums, una galeria de personatges convertits en icones, igual que la de grans escriptors, i, fins i tot, la progressiva revalorització de les seves originals, que arriben a preus astronòmics en les subhastes.

Pierre Sterckx aborda breument la fase en què un Hergé ja consagrat en el còmic, a principis dels anys 60, va decidir iniciar una carrera com a pintor en dubtar de la rellevància del seu "art menor", per al que va contractar com a professor al reconegut pintor abstracte belga Louis Van Lint.

D'aquesta etapa, desconeguda fins ara de l'autor belga, ja que Hergé va optar per oblidar-la, van sorgir "una trentena de quadres, tots de bona factura, però que no aporten res de nou a la pintura contemporània", pel que "amb gran lucidesa, va decidir renunciar", conclou, sense concessions, el seu amic i conseller artístic Sterckx.

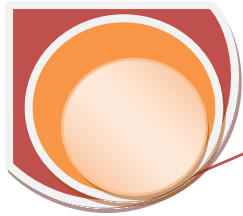
(Font: Hèctor Mariñosa – La Vanguardia – EFE)

Tintín i el vi o més aviat Haddock i l'alcohol

Tintin, Milou, el capità Haddock, el professor Tornesol, Dupond i Dupont, Abdallah, el general Alcázar, Bab El Ehr, Dawson, J. M., Fan Se-Yeng, Tchang, Séraphin Lampión, Mitsuhiroto, la boucherie Sanzot, coronel Sponsz, Zorrino, Nestor, Bianca Castafiore ...

El Jove reporter es mes sobri que un camell. Tintín apareix begut a "Tintín al país dels soviets", a l' "Orella escapçada" i a "El cranc de les pinces d'or". Les borratxeres de Milú, menys rares que les del seu amo són a "Tintín al país del soviets", "El cranc de les pinces d'or", "L'illa negra", "El secret de l'Unicorn", "Les 7 boles de cristall", "Tintín al Tibet i "Tintín i els Picaros". Només el capità Haddock beu desmesuradament en tots el àlbums, el vi negre i el whisky especialment.

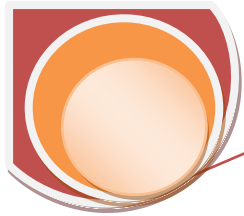

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Al 13è àlbum, "Les 7 boles de cristal", Tintín es impulsat pel capità Haddock a una relectura del mite de Qana. El capità Haddock està obsessionat per un mag que pot transformar l'aigua en vi negre. "L'enologia es, per tant màgia" escriu Jacques Berthomeu

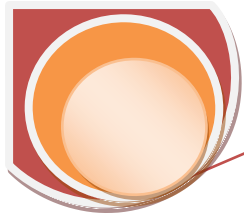

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Vist a la xarxa

Publicació lliure i independent, de periodicitat aleatòria: surt quan cal i quan convé !

Els àlbums de Tintín van ser creats entre 1929 i 1983 per Georges Remi, dit Hergé.

(Font: levinlerougelachine)

Podeu veure el llibre “Le vin, le Rouge, la Chine” per esbrinar el perquè d’aquesta inserció on hi posen Tintín i els seus amics. S’hi descriuen 145 cellers de Bordeus incloent 137 castells que han estat comprats pels xinesos. Només falta que “ens comprin les aventures de Tintín”...